

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **CENTROPOL ENERGY, a.s.**, se sídlem Ústí nad Labem, Vaníčkova 1594/1, zastoupený Mgr. Petrem Musilem, advokátem se sídlem Ústí nad Labem, Mírové náměstí 103/27, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Jihlava, Masarykovo náměstí 5, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 29.3.2013, č.j. 13926-10/2012-ERÚ,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 29.3.2013, č.j. 13926-10/2012-ERÚ, a rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 3.12.2012, č.j. 13926-6/2012-ERU, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 20 924 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Musila, advokáta se sídlem Ústí nad Labem, Mírové náměstí 103/27.

III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 29.3.2013, č.j. 13926-10/2012-ERÚ, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 3.12.2012, č.j. 13926-6/2012-ERU. Žalobce se žalobou domáhá zrušení i tohoto prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Žalobce byl shledán vinným, že v rozporu s § 4 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), jako držitel licence k obchodu s plynem užil agresivní obchodní praktiku definovanou v § 5a zákona o ochraně spotřebitele vůči odběrateli L. S. Té se měl dopustit tím, že poté, co s tímto odběratelem uzavřel smlouvu o sdružených dodávkách a odběru zemního plynu (dne 14.2.2011), od které tento odběratel následně (dne 16.2.2011) odstoupil, žalobce realizoval změnu dodavatele zemního plynu podle uzavřené smlouvy a tím, že neakceptoval projev jeho vůle zůstat u původního dodavatele, kladl nepřiměřenou překážku v uplatnění jeho práv, což se projevilo tak, že v období od 1.7.2011 do 31.8.2011 donutil tohoto odběratele stát se zákazníkem odebírajícím zemní plyn od žalobce proti jeho vůli. Žalobce se tím měl dopustit správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, kde argumentoval v tom směru, že v předmětné věci nebylo nijak ovlivněno rozhodování žalobce a nemohla tedy být naplněna skutková podstata nekalé (dokonce agresivní) obchodní praktiky dle zákona o ochraně spotřebitele.

Druhostupňové rozhodnutí se s argumentací žalobce neztotožnilo, prvostupňové rozhodnutí bylo tímto rozhodnutím potvrzeno.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce tvrdí, že se jednalo o administrativní pochybení, které nespadá pod generální klauzuli nekalé obchodní praktiky dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ani agresivní obchodní praktiky dle § 5a téhož zákona. Žalobce argumentuje tak, že nebyl naplněn základní předpoklad spočívající ve způsobilosti žalobce ovlivnit rozhodování spotřebitele. Podle žalobce nebylo panu S. bráněno uplatňovat jeho práva a nebylo tedy ovlivňováno jeho rozhodování. O této tvrzené

skutečnosti svědčí podle žalobce ukončení dodávky po necelých třech týdnech. Podle žalobce má tato skutečnost zásadní význam pro hodnocení jeho administrativního pochybení, nikoli pouze pro úvahy o výši sankce.

Jednání, jež je žalobci kladeno za vinu, není podle něj příčinou skutkového děje, nýbrž jeho následkem. Žalobce tedy odmítá, že by měl vůči L. S. uplatnit všechny prvky představující agresivní obchodní praktiku dle § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení jak napadeného, tak jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný uvádí, že nerespektováním odstoupení od smlouvy ze strany odběratele postupoval žalobce v rozporu s požadavky odborné péče. Tím, že později (od 1.7.2011) začal dodávat tomuto odběrateli plyn, donutil jej stát se žalobcovým zákazníkem, a to proti jeho vůli. K tvrzení ohledně administrativního pochybení žalovaný uvádí, že není relevantní forma zavinění, a dodává, že neposkytnutí možnosti ukončit spotřebitelskou smlouvu je stejně agresivní jako nucení ji uzavřít.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem; navrhuje soudu tuto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jak byly žalobcem uplatněny (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Skutková zjištění, která se stala základem napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí, žalobce nezpochybňuje. Ze správního spisu plyne, že dne 14.2.2011 došlo k uzavření smlouvy o dodávkách plynu, od které odběratel (L. S.) dne 16.2.2011 odstoupil. Z následné korespondence žalobce a jeho odběratele vyplývá, že údajným nedopatřením nedošlo „k vyřízení odstoupení“, a tedy od 1.7.2011 se stal dodavatelem plynu podle uzavřené smlouvy žalobce. Žalobce za této situace dne 11.8.2011 odběrateli navrhl ukončení smlouvy ke dni 30.9.2011. Žalobce v navazujícím dopisu ze dne 16.8.2011 uvedl, že se od 1.9.2011 „stává nadále zákazníkem RWE“. Odběrateli byly vyúčtovány dodávky plynu za období od 1.7.2011 do 31.8.2011, vyúčtována mu byla částka 723 Kč. Tu žalobce odmítl uhradit (především dopis

odběratele ze dne 11.10.2011), na to reagoval žalobce (dopisem ze dne 12.10.2011) tak, že odběratel byl v období od 1.7.2011 do 31.8.2011 jeho zákazníkem a stav plynoměru „k přestoupení“ byl učiněn odhadem. Následně odběratel (v dopisu ze dne 2.11.2011) vyjádřil nesouhlas s platbou; nebyl-li v důsledku odstoupení žalobcovým zákazníkem, nic mu podle jeho názoru nedlužil. Na to reagoval žalobce (dopisem ze dne 15.11.2011) tak, že odběrateli od 1.7.2011 do 31.8.2011 plyn dodával, a proto bude muset částku 723 Kč uhradit. Následně probíhaly mezi odběratelem a žalobcem dispute ohledně spotřeby; odběratel nesouhlasil s vyúčtovanou spotřebou podle žalobcova odhadu. Po neúspěšné reklamaci byl nedoplatek ve výši 723 Kč nakonec odběratelem žalobci uhrazen.

Sporu není v otázce skutkové, nýbrž právní, tj. zda jednání žalobce lze kvalifikovat jako správní delikt tak, jak je kvalifikoval žalovaný v obou postupně vydaných rozhodnutích.

Žalovaný dospěl k závěru, že se ze strany žalobce jednalo o agresivní obchodní praktiku (§ 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele); té se měl žalobce dopustit tím, že mu dodával plyn, přestože tak v důsledku odstoupení od smlouvy činit neměl, tento plyn mu vyúčtoval – a tedy donutil svého odběratele stát se žalobcovým zákazníkem od 1.7.2011 do 31.8.2011. Tím se měl žalobce dopustit správního deliktu (§ 24 odst. 1 písm. a/ zákona o ochraně spotřebitele).

V posuzované věci není podstatné, zda odběratel žalobci za dodávku plynu od 1.7.2011 do 31.8.2011 skutečně dlužil či nikoli, popř. jakou částku mu dlužil a z jakého právního důvodu. Není tak třeba se zevrubněji zabývat soukromoprávními důsledky odstoupení od smlouvy ze strany odběratele a vlivem na žalobcem účtovanou (a nakonec i zaplacenou) částku, tj. na její výši a právní důvod. Je zřejmé, že na straně žalobce došlo k pochybení, neboť ten nerespektoval odstoupení od smlouvy ze strany svého odběratele; ostatně toto pochybení ani sám žalobce nepopírá. Pokud žalobce, údajně svým administrativním pochybením, svému odběrateli plyn dodával a nakonec i vyúčtoval, přestože o tuto dodávku (od žalobce) odběratel neměl zájem, pak podstatou posouzení věci zdejším soudem je přezkum závěru žalovaného, podle něhož se tím žalobce dopustil správního deliktu, jak je uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí, napadeným rozhodnutím potvrzeném.

Klíčovým bodem žalobní argumentace je tvrzení, že jednání žalobce nenaplňuje znaky deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Podle žalobce jeho jednání nenaplňovalo znaky nekalé obchodní praktiky ve smyslu generální klauzule obsažené v § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, a tím spíše ne agresivní obchodní praktiky podle § 5a téhož zákona. Nemohlo tedy dojít k porušení § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele.

Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.

Nekalou obchodní praktikou se podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele rozumí obchodní praktika, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil.

Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele se užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.

Podle § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika agresivní, pokud s přihlédnutím ke všem okolnostem svým obtěžováním, donucováním, včetně použití síly nebo nepatřičným ovlivňováním výrazně zhoršuje možnost svobodného rozhodnutí spotřebitele.

Aby se žalobce mohl dopustit správního deliktu porušením zákazu podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele, jak dovodil žalovaný, muselo by jeho jednání být (kromě praktiky klamavé, o tu v posuzované věci zjevně nejde) obchodní praktikou, jež je nekalá již podle generální klauzule (§ 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele), nebo obchodní praktikou popsanou v § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Zákon o ochraně spotřebitele, po vzoru směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2005/29/ES ze dne 11.5.2005, o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (uveřejněno pod č. 149/2005 Úředního věstník L, s. 22, dále jen „směrnice“), sice zvolil model generální klauzule nekalých obchodních praktik s výčtem jednotlivých podkategorií ve formě skutkových podstat, mezi něž se řadí (kromě obchodních praktik klamavých) i agresivní obchodní praktiky, tuto skutkovou podstatu lze ovšem aplikovat i samostatně, bez ohledu na naplnění podmínek generální klauzule nekalých obchodních praktik.

Agresivní obchodní praktika je tedy formou nekalé obchodní praktiky (§ 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele), o agresivní obchodní praktiku však může jít i bez naplnění všech znaků generální klauzule nekalých obchodních praktik, a to tehdy, jsou-li splněny znaky podle § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, a vždy, jde-li o jednání uvedené v příloze č. 2 zákona o ochraně spotřebitele (§ 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele). Ustanovení § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele totiž ze všech v úvahu přicházejících nekalých obchodních praktik vyčleňuje kromě praktik klamavých právě praktiky agresivní jako jeho specifické a významné podkategorie. Jasně se však z § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele podává, že nekalé jsou zejména (tedy nikoli výhradně) tyto dvě podkategorie praktik.

Žalovaný přitom nedovozuje naplnění znaků agresivní obchodní praktiky podle přílohy č. 2 zákona o ochraně spotřebitele; výslovně to uvádí na str. 13 prvostupňového rozhodnutí. Ani napadené rozhodnutí nedovozuje jednání podle uvedené přílohy. Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrzuje závěr obsažený v prvostupňovém rozhodnutí ohledně naplnění znaků agresivní obchodní praktiky podle § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, zároveň však dovozuje i naplnění znaků nekalé obchodní praktiky (na str. 3 ve druhém odstavci) podle § 4 odst. 1 téhož zákona. Přestože nelze dát žalovanému zcela zapravdu v jeho pojetí vztahu generální klauzule podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a znaků agresivní obchodní praktiky podle § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (viz shora), při přezkumu závěrů žalovaného je s ohledem na důvody, o které opírá svůj závěr o spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, třeba zabývat se otázkou, zda v posuzované věci byly naplněny znaky nekalé obchodní praktiky podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a především agresivní obchodní praktiky podle § 5a odst. 1 téhož zákona.

Nekalá obchodní praktika je takovou praktikou (takovým obchodním chováním), která podle generální klauzule (§ 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele) kumulativně splňuje tři podmínky.

První podmínka je splněna tehdy, jde-li o jednání podnikatele vůči spotřebiteli. Tato podmínka je nepochybně splněna; žalobce je podnikatelem v oblasti dodávek plynu a odběrateli byl plyn dodáván coby spotřebiteli. Odběratelem tu byla fyzická osoba, která nejedná v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání (§ 2 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele).

Druhá podmínka je splněna tehdy, pokud je takové jednání (tedy jednání podnikatele vůči spotřebiteli) v rozporu s požadavky odborné péče. Odbornou péčí zdejší soud rozumí úroveň zvláštních znalostí a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám či obecným zásadám dobré víry v oblasti podnikatelské činnosti (v dobré podnikatelské chování). I tuto podmínku pokládá zdejší soud v posuzované věci za splněnou. Sám žalobce uznal, že plyn dodával v důsledku (podle zdejšího soudu přinejmenším) svého administrativního pochybení, které bylo vyvoláno „nezpracováním“ odběratele od odstoupení od smlouvy, čemuž se poté (do budoucna) mělo předejít podle samotného žalobce dvojí kontrolou přijatých odstoupení (po přijetí odstoupení a následně s časovým odstupem tří týdnů). To žalobce avízoval již do záznamu o kontrolním šetření ze dne 12.7.2012. Odstoupení od smlouvy ze strany odběratele, resp. jeho řádné navazující administraci, tedy žalobce odpovídající odbornou péčí nevěnoval.

Třetí podmínka je pak splněna tehdy, pokud takové jednání je způsobilé podstatně ovlivnit spotřebitelovo rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Tato podmínka podle zdejšího soudu splněna není.

Způsobilost jednání podnikatele vůči spotřebiteli ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil, je třeba vykládat jako způsobilost narušit jinak přirozené, svobodné a rozumné chování dostatečně informovaného průměrného spotřebitele, a to v přímém důsledku obchodního působení podnikatele, které podstatným způsobem negativně ovlivňuje schopnost spotřebitele učinit informované rozhodnutí, nebo v přímé příčinné souvislosti s takovým obchodním působením podnikatele.

Nelze totiž podle zdejšího soudu při aplikaci pravidla podávaného z § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele interpretačně nevyjít z dikce čl. 5 odst. 2 písm. b) směrnice, podle něhož taková praktika „...*podstatně narušuje nebo je schopná podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele, který je jejímu působení vystaven nebo kterému je určena, nebo průměrného člena skupiny, pokud se obchodní praktika zaměřuje na určitou skupinu spotřebitelů, ve vztahu k danému produktu...*“.

Taková *unfair* praktika tedy musí mít způsobilost podstatně narušovat jinak racionální a ekonomické chování spotřebitele; o takovou praktiku jde tehdy, pokud „...*významně zhoršuje schopnost spotřebitele učinit informované rozhodnutí, což vede k tomu, že učiní rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil...*“ (čl. 2 písm. e/ směrnice).

Aby mohlo obchodní působení podnikatele narušit jinak přirozené, svobodné a rozumné chování dostatečně informovaného průměrného spotřebitele, a tedy takového spotřebitele fakticky ovlivnit, musí jít o takové obchodní působení, které určitému spotřebitelskému rozhodnutí předchází. Nepředcházelo-li by mu, nemohlo by jej ovlivnit. Bez ohledu na to, že v jednání žalobce nelze obecně vzato spatřovat *fair* prvky, správný delikt, jehož se měl dopustit, není v obou na sebe navazujících rozhodnutích konstruován tak, že by odběratel (byť v postavení spotřebitele) uzavíral smlouvu o sdružených dodávkách a odběru zemního plynu nebo od ní odstupoval, popř. činil jiné úkony směřující ke vzniku či zániku smluvního vztahu se žalobcem, pod nátlakem či pod působením jiné skutečnosti přičitatelné žalobci, jež by byla způsobilá ovlivnit jeho rozhodování. Samotná dodávka plynu, žalobcem v rozporu s požadavkem odběratele realizovaná a nakonec i odběrateli účtovaná a odběratelem zaplacená, nebyla výsledkem rozhodnutí odběratele, jež by bylo ovlivněno žalobcovým *unfair* působením.

Žalobce tedy svým působením, jež by předcházelo rozhodnutí odběratele, „nedonutil“ odběratele k rozhodnutí „stát se žalobcovým odběratelem“. Původní rozhodnutí žalobcova odběratele „stát se jím“ se promítlo v uzavření smlouvy dne

14.2.2011, následně se navazující rozhodnutí tohoto odběratele „nestát se žalobcovým odběratelem“ promítlo v odstoupení od smlouvy ze dne 16.2.2011, aniž by před rozhodnutím odběratele v obou těchto krocích žalovaný *unfair* působení žalobce na tohoto odběratele dovodil. To, že žalobce nerespektoval soukromoprávní důsledky odstoupení od smlouvy, není důsledkem jeho působení na odběratele. Bez ohledu na soukromoprávní důsledky dodávání a s tím související vyúčtování plynu mimo smluvní vztah za situace, kdy od smlouvy již bylo ze strany odběratele odstoupeno, nelze v postupu žalobce dovozovat splnění třetí ze shora uvedených tří podmínek.

Nejsou zároveň naplněny ani znaky agresivní obchodní praktiky podle § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

Aby naplněny byly, muselo by jít o jednání, které svým obtěžováním, donucováním, včetně použití síly nebo nepatřičným ovlivňováním výrazně zhoršuje možnost svobodného rozhodnutí spotřebitele. Již shora bylo přitom dovozeno, že jednání žalobce nemělo dopad na svobodné rozhodování jeho odběratele, neboť nemělo způsobilost narušit jinak přirozené, svobodné a rozumné chování odběratele coby dostatečně informovaného průměrného spotřebitele, a to v přímém důsledku obchodního působení žalobce coby podnikatele, které by podstatným způsobem negativně ovlivňovalo schopnost žalobcova odběratele učinit informované rozhodnutí. Shora uvedené dílčí závěry (tam k nenaplnění třetího ze znaků nekalé obchodní praktiky) se zcela obdobně uplatní i ve vztahu ke znakům agresivní obchodní praktiky. I pravidlo podle § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je totiž důvodu interpretovat ve smyslu směrnice (konkrétně jejího čl. 8); tam je klíčový znak agresivní obchodní praktiky vyjádřen tak, že jednání „...výrazně zhoršuje nebo může výrazně zhoršit svobodnou volbu nebo chování průměrného spotřebitele ve vztahu k produktu, čímž způsobí nebo může způsobit, že spotřebitel učiní rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil...“. Prvek „agrese“ v rámci takové praktiky je přitom podle zdejšího soudu přiměřeně vykládat jako vědomé (z pohledu podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli) využití jakékoli konkrétní individuální situace spotřebitele nebo jiných závažných okolností, které vedou ke zhoršení úsudku spotřebitele, k ovlivnění rozhodnutí spotřebitele ve vztahu k podnikatelskému plnění. Takové počínání však naplňuje znaky agresivní praktiky (tu tedy „nepatřičného ovlivňování“) pouze tehdy, pokud výrazně zhoršuje nebo může výrazně zhoršit svobodnou volbu nebo chování spotřebitele.

Naplnění takto vyloženého znaku přitom v posuzované věci dovodit nelze, neboť aby bylo působení žalobce na jeho odběratele, jež by plynulo z posuzovaného jednání, alespoň způsobilé vyvolat spotřebitelské rozhodnutí, které by tento odběratel jinak neučinil, muselo by mu předcházet a muselo by jej k němu jakkoli vést. V posuzované věci přitom nejde o jednání žalobce, jež by předcházelo a vedlo jeho odběratele k jakémukoli jeho rozhodnutí; posuzované jednání žalobce totiž nevedlo k žádným úkonům jeho odběratele směřujícím ke vzniku či zániku smluvního vztahu

se žalobcem, pod nátlakem či pod působením jiné skutečnosti přičitatelné žalobci, jež by byla způsobila ovlivnit jeho rozhodování (samotná dodávka plynu, žalobcem v rozporu s požadavkem odběratele realizovaná a nakonec i odběrateli účtovaná a odběratelem zaplacená, nebyla výsledkem rozhodnutí odběratele, jež by bylo ovlivněno žalobcovým působením). „Nedbání odstoupení od smlouvy“, jak je jednání žalobce z pohledu žalovaného pojímáno, nelze pokládat za působení na spotřebitele způsobilé vyvolat spotřebitelské rozhodnutí, jež by spotřebitel jinak neučinil.

Není-li naplněn tento znak agresivní obchodní praktiky, nemůže jít v případě žalobcova jednání o agresivní obchodní praktiku podle § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Právě tento závěr je pro důvodnost žaloby určující.

Zdejší soud tedy zcela zřetelně vnímá skutečnost, že plyn byl odběrateli dodáván (a účtován), aniž by měl, a tedy že se ze strany žalobce jednalo o postup, který se ve vztahu k jeho odběrateli projevil negativně. K řešení odběratelovy situace však musí sloužit prostředky práva soukromého; otázka, zda skutečně odběratel žalobci v souvislosti s dodávkou plynu dlužil, kolik a z jakého právního důvodu, může být předmětem soukromoprávního sporu. Z pohledu veřejnoprávního (spáchání správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a/ zákona o ochraně spotřebitele) nelze dospět k závěru jinému, než že se žalobce agresivní obchodní praktiky podle § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ani jinak nekalé obchodní praktiky (§ 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele), jež je zakázána podle § 4 odst. 3 téhož zákona, nedopustil.

Žalovaný se tedy podle zdejšího soudu při aplikaci § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele na zjištěný skutkový stav dopustil nezákonnosti, vyvolané nesprávným výkladem především § 5a zákona o ochraně spotřebitele. To je důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. Stejnou nezákonností založenou nesprávnou interpretací právní normy na zjištěný skutkový stav bylo zatíženo i prvostupňové rozhodnutí, a proto zdejší soud podle § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i toto rozhodnutí. Věc se podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný povinen respektovat právní názor vyjádřený v tomto rozsudku podle 78 odst. 5 s.ř.s.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný procesně úspěšným nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalobci nepřísluší. Žalobce měl proti žalovanému ve věci úspěch, proto mu byla přiznána náhrada nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek (3 000 Kč) a za právní zastoupení (tři úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu – převzetí věci a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na jednání soudu dne 12.6.2014 – společně se třemi režijními paušály po 300 Kč) společně s cestovným advokáta na jednání soudu (Ústí nad Labem – Brno – Ústí

nad Labem, 580 km vozidlem RZ 6U7 0250 při sazbě 5,54 Kč/km, kopie TP doložena) ve výši 3 213 Kč a s náhradou za promeškaný čas na cestě (7 hodin při sazbě 100 Kč/0,5 hod.) ve výši 1 400 Kč, kromě poplatku s navýšením o částku odpovídající DPH (advokát prokázal, že je jejím plátcem), celkem tedy ve výši 3 000 Kč + 17 924 Kč, tj. 20 924 Kč. K zaplacení byla procesně neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. června 2014

David Raus
předseda senátu